

Een missie op aarde

Colofon

ISBN: 978 94 6365 547 7

1e druk 2023

© 2023, Ilze van Zoest

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Drukwerk: CSL digitaal B.V.

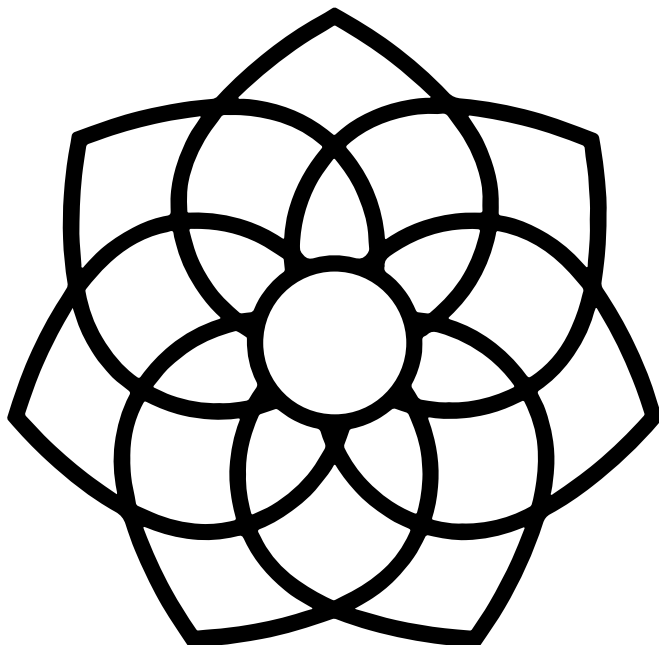
Vormgeving binnenwerk: Evelien Veenstra

Vormgeving omslag: Glenni Mevissen

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Een missie op aarde

Ilze van Zoest

 Elikser
UITGEVERIJ

Voor Roel, Levi, Jovi en Isah
Mijn licht en liefde op deze aarde

Proloog

De zeven zaten in volle glorie aan een ronde tafel. Een tafel van puur kristal in alle kleuren van de regenboog. De ruimte waarin ze zaten, was gehuld in een liefdevol roze licht, afkomstig van het glas-in-lood in de ramen. De muren leken bijna niet te bestaan zo doorzichtig was het glas, in de toren van een prachtig kasteel waar de eeuwenoude muren doordrenkt waren met magie. Het landschap onbeschrijfelijk mooi. Overal zag je het groen van de bossen, het turquoise van de zee en het maagdelijk wit van de besneeuwde bergtoppen. Je kon de doordringende geur van salie in de kamer goed ruiken. Een mannenstem galmde door de lucht. Zwaar maar toch lieflijk. Als een vader die zijn kinderen toespreekt.

‘Aan jullie is opgedragen om vandaag in deze kamer te verschijnen. Niet zonder reden uiteraard.’

Met een tedere blik keek hij de kamer rond en zag de zeven gezichten van hen die de wereld zouden gaan redden. Een wereld totaal onbekend en zonder de warme deken waarin ze waren opgegroeid. Hoopvol keken ze elkaar aan.

‘Zoals jullie weten, bestaan er in dit universum vele, vele werelden. Sommige werelden lijken op deze van ons, maar net zoveel andere zijn het tegenovergestelde. Jullie zijn opgegroeid met het besef dat jullie liefde zijn. In onze wereld bestaat geen dualiteit en leeft iedereen volgens zijn ware potentieel.’

De zware mannenstem nam even een korte pauze om het zevental de gelegenheid te geven dit te beseffen. Vol liefde sprak hij verder.

‘Tijdens de lessen hebben jullie informatie gehad over de wereld Aarde. Ik kan me nog goed herinneren dat velen van jullie niet begrepen hoe mensen kunnen leven zonder liefde. Toch, lieve kinderen, is dit de werkelijkheid. De mensen op Aarde zijn

in een fase terechtgekomen waarin ze moeten gaan kiezen tussen liefde en angst. Kiezen ze niet voor de liefde, dan zal angst de wereld overheersen en zal er uiteindelijk geen sprankje meer te vinden zijn. Het is in geen enkele wereld zo ernstig als op de Aarde.'

De zeven zaten nog steeds muistil te luisteren. Niemand zou hem in de rede vallen met eindeloze vragen. Ieder van hen was opgevoed met dit respect. Toch werden ze allemaal steeds nieuwsgieriger wat de reden nu was dat ze bij elkaar waren geroepen.

Van een afstand gezien zag je de gevederde vleugels glinsteren in het roze licht. Wat waren ze mooi. De vleugels van de drie jongens waren groot en sterk, de vleugels van de vier meisjes liefdevol en zacht. Met hun eenentwintig jaar bevonden ze zich in de bloei van hun leven. En zoals het 'toeval' had bepaald, waren ze alle zeven geboren op 18 augustus. Ieder afzonderlijk gezegend met een specifiek talent. Een gave waarmee ze de harten van de mensen op Aarde zouden kunnen raken en hopelijk transformeren naar hun oorspronkelijke staat van zijn.

'Jullie krijgen alle zeven een andere plek op Aarde toegewezen,' zei de zware mannenstem weer. *'Deze plek zal jullie thuis zijn totdat ieder afzonderlijk zijn of haar opdracht heeft voltooid. Jullie weten niet van elkaar waar iedereen zich bevindt. Contact met elkaar opnemen is niet mogelijk. Ieder van jullie zal hulp krijgen van thuis. Deze persoon zal jullie bijstaan, dag en nacht. Jullie bewustzijn zal vele malen hoger liggen dan dat van het merendeel van de mensen op Aarde. Dit zal een voordeel zijn, maar met de tijd ook een valkuil.'*

De zware mannenstem vertelde verder dat de zeven niet zouden vergeten wie ze waren en wat ze op aarde kwamen doen.

Onthutst en geschrokken keken de beschermers van het licht elkaar aan. Het wit van de bergen oogde doffer en de bossen minder groen, maar ze begrepen dat niemand iets hoefde te zeggen.

Hier waren ze voor geboren, dit was hun levenstaak. Ze waren van plan om koste wat kost te slagen. Gelukkig was zich op dat moment nog niemand bewust van de obstakels en gevaren die op de loer lagen.

-1-

YAIZA

Betekenis: Regenboog

Onthutst word ik wakker en even weet ik niet waar ik ben. Ik kijk om me heen en zie een kleine kamer met mintgroene gordijnen, een lichtgrijze bank met gekleurde kussentjes erop en aan de muur hangen een aantal schilderijen met afbeeldingen van getekende mandala's.

Het eenpersoonsbed waarin ik wakker word, staat tegen de muur en gezien het licht dat door de gordijnen komt, besef ik dat het geen nacht meer is. Met lichte paniek gooi ik mijn benen over de rand van het bed en loop ietwat wankel naar het raam. Even twijfel ik of ik überhaupt de gordijnen moet openen, maar mijn nieuwsgierigheid wint het van mijn angst. Uit het kleine raam zie ik een winkelstraat met oude, historische panden. Het ene nog mooier dan het andere. Op straat lopen mensen zorgeloos voorbij. Sommigen alleen, anderen met hun gezin of met vrienden. Niemand die zich bewust is van het feit dat er iemand van bovenaf op ze neerkijkt.

Snel doe ik de gordijnen weer dicht. Met het zachte stof nog in mijn handen voel ik de waarheid mijn bewustzijn binnen druppelen. Gisteren was ik nog thuis, was ik nog omringd door mijn vrienden, en nu weet ik weer dat ik alles heb achtergelaten. Ik voel de paniek opwellen. Tranen lopen over mijn wangen. Vanuit mijn ooghoek zie ik dat ik niet alleen ben. Vanaf mijn kleine tafeltje, in de andere hoek van mijn kamer, word ik bekeken door mijn beste vriendin Naledi. Zo blij als een klein kind ren ik naar haar toe en spring in haar armen. Nu geen tranen van verdriet meer, maar tranen van blijdschap.

‘Wat ben ik blij je te zien!’ roep ik uit.

Hoewel ze niet zichtbaar is voor mensen met een lager bewustzijn, kan ik haar uiteraard wel zien, voelen en nog beter: knuffelen. Naledi pakt mijn handen vast en kijkt me aan.

‘Yaiza, je weet toch dat je het niet alleen hoeft te doen? Vader had je toch verteld dat er altijd hulp zou zijn?’

Naledi is een van de mooiste engelen die ik ken. Met haar blonde haren golvend tot op haar rug en haar goudkleurige huid is ze het tegenovergestelde van mijn eveneens lange, donkerbruine, bijna krullende haren met blanke huid en soms blozende wangen.

‘Nu ik jou zie, weet ik het weer. Het lijkt alsof alle informatie nu pas weer tot me doordringt.’

Nog steeds lachend kijk ik haar aan. Nu ik weet dat ik niet meer alleen ben, durf ik verder te kijken dan alleen het bed en het raam. Ik zie nu dat het een leuk, klein kamertje is. Eenvoudig maar toch gezellig. Het keukentje met houten keukenkastjes maakt het rustiek en de wit geverfde muren stralen sereniteit uit. Op verschillende eikenhouten schappen staan kleine taupekleurige potjes met groene plantjes. De wijzers van een bijzondere wandklok met blauwe accenten geven aan dat het pas tien uur in de ochtend is. Via een andere deur kom ik bij een kleine douche met wasbak en een aparte wc met een vierkante spiegel. In het glas van de spiegel staat “*Nothing can dim the light that shines from within*” geëtst. Alles bij elkaar een moderne sfeer, maar met een landelijke uitstraling. Verrukt loop ik naar de woonkamer waar Naledi zich genesteld heeft op de bank. Lachend kijk ik naar de gekleurde sokken die ze, zoals altijd, aangepast heeft aan haar outfit.

‘Wat kijk je weer naar mijn sokken?’ vraagt Naledi met een grijns op haar gezicht.

‘Gewoon, omdat ik zo veel van je hou!’

‘Yaiza, zullen we jou eens van kleren voorzien? Als het goed is, zijn al je kleren en persoonlijke bezittingen meegeflitst. Wanneer je helemaal klaar bent, gaan we eens op pad, lieverd.’

‘Waar ben ik eigenlijk in hemelsnaam?’

‘Je bent in Nederland, in het stadje Venlo. In het zuiden van het land, op de grens met Duitsland. Maar ik zal je dadelijk alles vertellen. Hup, hup, trek je kleren aan. We gaan op verkenning.’

Nog geen uurtje later gaan Naledi en ik op pad. Of eigenlijk kan ik op pad. Niemand die haar kan zien namelijk. In ieder geval nog niet. Ik hoop dat dit tijdens mijn missie hier op aarde verandert.

Het is vandaag 20 juli en de dagen zijn lang en warm. De mensen op straat lopen zonder jas en genieten zichtbaar van het heerlijke weer. De zon is, op deze ochtend, al vrij broeierig. De bladeren aan de bomen zijn diepgroen van kleur. De lucht hemelsblauw. Toch is het alsof de hele stad in een waas is gewikkeld. Niemand lijkt écht te leven. Alsof ze niet alle zintuigen volledig gebruiken. Ik merk dat ik heel erg moet wennen aan de energie die er hangt. Zo veel anders dan thuis. Veel gejaagder en totaal niet in verbinding met zichzelf of de ander. Communiceren met Naledi kan hier op straat natuurlijk niet op de normale manier. Het ziet er een beetje vreemd uit als ik tegen de lucht praat, dus doen we het maar telepathisch. Een vaardigheid die hier op aarde compleet in de vergetelheid is geraakt.

‘Naledi, ik ben er stil van. Ik voel en zie het licht, maar bijna niemand is zich hier van bewust. Vader had gelijk. Maar hoe kan ik ooit de mensen terugbrengen naar hun oorsprong, als ze hun eigen licht niet eens opmerken?’

‘Ik weet wat je bedoelt. De meeste mensen lijken nog te slapen. Toch weet je, dat je met jouw gave het innerlijke licht weer feller kunt laten schijnen. Schat, je bent net hier. We gaan gewoon eerst even genieten van dit aardse leven en van deze stralende dag. We gaan ergens zitten en dan vertel ik je alles. Goed?’

Samen lopen we verder. Het blijkt dat mijn kamertje gelegen is in een straat die “De Parade” heet. Een gezellige straat in de binnenstad van Venlo. Fraaie, monumentale panden sieren ons uitzicht. Wanneer ik verwonderd naar boven kijk, zie ik dat

elk huis er anders uitziet. Geen eenheidsworst zoals veel nieuwbouwwijken tegenwoordig gebouwd worden. Gelukkig heeft een groot deel hiervan de tand des tijds overleefd. Doordat het zulk lekker weer is, zijn er genoeg mensen op de been. Ik heb mijn skinny jeans, sneakers en een simpel wit T-shirt aangetrokken. De zonnestralen voel ik op mijn armen en gezicht kriebelen. Verwonderd kijk ik om me heen. En ondanks mijn eerdere verdriet, voel ik euforie. Ik heb zin in mijn missie.

Nog geen twee meter voor me zie ik een jonge vrouw staan met de mooiste hond die ik ooit gezien heb. Welk ras het is, weet ik niet, maar hij lijkt met zijn bruine vacht wel een kleine teddybeer. De dierenvriendin in mij ontwaakt direct en voordat ik het zelf in de gaten heb, zit ik al op mijn knieën. Het bazinnetje verrast omdat deze pluizige hond inmiddels mijn gezicht aan het likken is.

‘Hoe kan dit!’ roept de vrouw uit. ‘Normaal is Donni altijd heel terughoudend. Dit heb ik nog nooit meegemaakt.’

Ook Naledi heeft hij al snel in de smiezen. Terwijl ik in gesprek ben met de vrouw, zie ik dat Donni vrolijk naar haar blaft. Ze staat net te ver af om de hond te kunnen aaien, maar Donni geeft niet zomaar op en begint aan zijn riem te trekken. De vrouw, die zich inmiddels heeft voorgesteld als Suzie, roept de hond streng bij haar.

‘Waar is hij nu weer tegen aan het blaffen? Er is daar niks, Donni. Stop ermee!’

Ondertussen zeg ik telepathisch tegen Donni dat hij naar zijn bazinnetje moet luisteren. Hij gaat voor mijn voeten liggen, met zijn kop op zijn voorpoten. Niet van plan om zich nog te verplaatsen.

Ik schat Suzie iets ouder dan mezelf. Een vrolijke, lieve meid met een groot hart. Haar energie is volop in beweging en ze heeft een prachtig aura om haar heen. Verwonderd ‘kijk’ ik naar haar innerlijke licht en tot mijn verbazing begint het feller te branden.

Haar gelaatstrekken verzachten en haar ogen beginnen te

stralen. Ik voel dat ze zich hier bewust van wordt en dat verwacht haar. In mijn ooghoeken zie ik Naledi glimlachen. Ze steekt trots haar duim op.

‘Suzie, gaat het wel goed met je?’

Ik raak met mijn hand haar schouder aan. Ze kijkt me aan met haar grote bruine ogen en ik zie herkenning.

‘Ik weet het niet,’ zegt ze onzeker. ‘Maar... ik loop even verder met Donni. Misschien dat we elkaar nog een keer tegenkomen.’

‘Dat zou ik leuk vinden,’ zeg ik tegen haar. ‘Ik ben nieuw in Venlo en ken helaas nog niemand. Dus tot een volgende keer wellicht. Tot ziens, Donni, en goed naar je bazinnetje luisteren.’

Donni staat met tegenzin op en loopt achter haar aan. Enkele meters verderop kijkt Suzie nog een keer om en glimlacht. Ik weet dat ik haar geraakt heb.

Naledi komt naar me toe en zegt: ‘Dat was echt super, Yaiza! Haar licht is feller gaan branden en je weet dat dit blijvend is. Zo kun je het verschil maken. Hoe mooi is dat.’

Nog altijd overdonderd knijp ik zachtjes in haar hand.

‘Wat ben ik blij dat je hier bent.’

Tevreden wandelen we richting de terrassen die we verderop zien liggen. Venlo is een stad waar ik me zeker thuis kan gaan voelen. Gelukkig heb ik tijdens onze taallessen altijd goed opgelet. Het Nederlands gaat me goed af. Met het dialect zal ik wel iets meer moeite hebben, denk ik lachend.

Naledi en ik hebben best wel een tijdje op het terras gezeten. Zij had zich, voor deze missie begon, helemaal ingelezen in het script. Nu ze mij volledig heeft ingelicht, besef ik des te meer dat het geen spelletje Monopoly is. De missie is serieus een missie. Wanneer er maar één van ons niet slaagt, is de Aarde verloren. Heel even denk ik aan mijn andere vrienden die verspreid over de hele wereld terecht zijn gekomen. Zouden ze net zo geschrokken zijn als ik? Ik voel een treurigheid over me heen komen, maar gelukkig is Naledi er om mij gerust te stellen. Het is lastig om

een plan van aanpak op te stellen. Geforceerd het licht feller laten branden is geen optie. De mensen zouden deze snelle overgang niet kunnen verwerken. Tenslotte is het net zo belangrijk dat ieder individueel zijn of haar oude patronen, trauma's en schaduwkanten gaat aankijken en helen. Mijn doel is om Venlo tot kern te maken, zodat het licht als vanzelf over geheel Nederland kan uitwaaiëren. Uiteindelijk zullen alle zeven engelen elkaar, op een gegeven moment, treffen en kunnen we het onlicht op aarde verdrijven. In de lineaire tijd die we hier op Aarde kennen, zal dit dus pas in de toekomst gebeuren. Naledi zal niet dag en nacht aanwezig zijn. Thuis zal zij ook nog andere taken hebben. Gelukkig hoef ik haar maar aan te roepen als ik haar nodig heb. Dit kalmeert me.

De laatste paar dagen heb ik af en toe met haar doorgebracht. Plannen gesmeed, maar ook gewoon meidendingen gedaan. Het leven in Venlo begint vorm te krijgen. Ik maak dagelijks een rondje door de stad en haal mijn boodschappen bij de plaatselijke supermarkt. Vriendschappen heb ik helaas nog niet kunnen sluiten. Ik weet dat dit slechts een kwestie van tijd is. Wanneer ik op mijn kamertje ben, stort ik me op het creëren van mandala's. Een bezigheid die ik van thuis heb meegenomen. Aangezien geld verdienen hier op aarde een must is, ben ik van plan om mijn mandala's, via internet, te verkopen. Mijn tekeningen en schilderijen helpen energetisch het bewustzijn van de mensen te verhogen. Mijn leven lijkt op dit moment perfect, maar het onlicht ligt altijd op de loer. Onverwacht en verraderlijk.

Vandaag is het alweer een dikke week geleden dat ik in Venlo ben aangekomen. Ik hoop nog steeds dat ik nieuwe mensen leer kennen en dat gebeurt zeker niet als ik alleen maar op mijn kamertje blijf zitten.

Ik stap door de voordeur het zonlicht in en direct valt mijn blik op iemand die aan de overkant van de autovrije straat op het terras zit te genieten van een kopje koffie. Meteen ben ik op mijn hoede. De energie die van deze persoon afstroomt, is alles behalve prettig. Met toegeknepen ogen door de zon, zie ik dat hij opstaat en in mijn richting komt lopen. Ik voel mijn hart in mijn keel kloppen en spanning door mijn lichaam golven. Nu pas zie ik dat hij echt heel aantrekkelijk is. Een goede lichaamsbouw, nonchalante houding, donkerbruine haren en de mooiste groene ogen die ik ooit gezien heb. Ogen die me doordringend aankijken en die dezelfde kleur hebben als de bladeren aan de bomen. Vlak voor me houdt hij stil en steekt zijn hand naar me uit.

‘Hoi, ik ben Gyo.’

Uit fatsoen geef ik hem een hand en stel me voor als Yaiza.

‘Mooie naam,’ zegt hij. ‘Ik heb je al een paar keer gezien deze week en dacht: ik ga een kopje koffie drinken in de hoop jou vandaag tegen te komen.’

Ik ben voorzichtig en terughoudend. Enkele seconden is het stil en ik besluit instinctief dat ik het spel moet meespelen.

‘Dus je dacht: ik ga voor haar voordeur zitten om te kunnen stalken?’ Met een geforceerde glimlach kijk ik hem uitdagend aan.

‘Stalken? Denk je echt dat ik het nodig heb om iemand te stalken?’

Zijn immense ego heeft een deukje opgelopen.

‘Is mijn charme niet genoeg om eens kennis te maken?’

Ik durf Naledi niet aan te roepen omdat ik voel dat hij de gave bezit om haar te kunnen zien.

‘Op dit moment heb ik geen behoefte aan mannelijk gezelschap,’ vertel ik hem. ‘Maar aangezien je weet waar ik woon, ben ik ervan overtuigd dat ik je nog wel eens tegen het lijf loop.’

Zonder hem nog een blik waardig te gunnen, draai ik hem de rug toe en loop met kordate stappen weg. Zo gauw ik de hoek om ben, durf ik stil te blijven staan. Ik ga met mijn rug tegen de muur staan en steun met mijn handen op mijn knieën. Ik tril van top tot teen. Meteen roep ik Naledi aan en nog geen seconde later staat ze naast me.

‘Yaiza, wat is er aan de hand? Je trilt helemaal!’ Zachtjes slaat ze een arm om me heen. Ik kijk haar met angstige ogen aan.

‘Ik denk dat ik kennis heb gemaakt met het onlicht.’

‘Hoe bedoel je? Waar heb je kennisgemaakt?’

‘Ik liep zojuist mijn voordeur uit en daar zat hij.’

‘Hij?’ vraagt Naledi.

‘Ja, hij stelde zich voor als Gyo. De mooiste man die ik ooit ben tegengekomen. Het onlicht weet wel hoe het zich moet manifesteren. Hij zat op het terras tegenover mijn appartement. Zodra ik de deur achter me dicht sloeg, wist ik het al. Hij zei dat hij me al een paar keer deze week had gezien. Hij kwam op me afgelopen en gaf me een hand. Zijn energie voelde zo onprettig, Naledi. Wat moet ik doen?’

Naledi haalt haar arm van mijn schouder en begint te ijsberen.

‘We moeten erachter zien te komen wat hij van plan is, Yaiza. Hij weet dat jij licht bent. Hij weet dat jij hier bent om de mensheid te redden. We moeten zijn plannen dwarsbomen en jij bent de enige persoon die dit kan doen.’

‘Ja, ik weet dat ik dit moet doen en ik begrijp ook niet waarom het me zo raakt. Hier hebben we voor getraind. Maar zijn kracht is net zo sterk als de mijne. Dat voelde ik wel.’

‘Het gaat erom hoe je die gebruikt. Liefde is vele malen sterker. Daar kan het onlicht niet tegenop. Maar hij kan het je wel

moeilijk maken. Met jouw gouden aura, je strijdvaardigheid, eerlijkheid en gave, én hulp van mij, moeten we het doen. Een andere optie is er niet helaas.’

Nu ik weer tot bezinning ben gekomen, merk ik dat ik nog steeds met mijn handen op mijn knieën tegen de muur sta. Mensen kijken nieuwsgierig naar me. Ik kijk Naledi aan en zeg dat ik dit even moet laten bezinken en dat ik haar vanavond wel weer oproep. Met een echte Naledi-glimlach verdwijnt ze net zo snel als ze gekomen is.

Ik ga rechtop staan en hoor een hond steeds harder blaffen. Met zijn riem nog achter hem aan slepend, zie ik Donni op me af komen rennen. Suzie, minder blij, rent weer achter Donni aan. Met zijn voorpoten tegen mijn buik gedrukt en zijn staart kwispelend, begroet hij me vol enthousiasme. Wanneer Suzie mij, buiten adem, snel begroet, richt ze haar volle aandacht op Donni.

‘Potverdorie. Wat doe je? Kijk me eens aan.’

Telepathisch zeg ik tegen hem dat hij niet zomaar mag wegrennen. Hij kijkt me begrijpend aan en kijkt daarna met de liefste puppy ogen naar Suzie.

‘Bah, hij weet ook altijd zo goed hoe hij mij weer aan het lachen krijgt. Niet meer doen hoor, stouterd.’ Met een glimlach strijkt ze hem een keer over zijn kop.

‘Ik weet niet wat jij met hem doet, maar hij is knettergek op je. Ik zag je al staan, maar toen hij je zag, was er geen houden meer aan. Yaiza is het toch?’

Ik knik bevestigend en buk me om Donni een dikke knuffel te geven.

‘Gaat het wel goed met je? Toen ik je net vanuit de verte zag staan, leek het alsof je voor iemand op de vlucht was.’

Aangezien ik niet kan liegen, vertel ik haar dat ik net daarvoor kennis had gemaakt met een niet zo prettig persoon. Wanneer ik haar naar de naam Gyo vraag, haalt ze haar schouders op. Ze vertelt dat ze als echte “Venlonaer” helaas geen Gyo kent. Dit kan mijn vermoeden bevestigen dat hij, net als ik, hierheen is

gestuurd. Niet om de mensheid te redden maar om chaos te creëren. Suzie stapt geheel onwetend over op een ander onderwerp.

‘Je vertelde bij onze eerste ontmoeting dat je nieuw bent in Venlo. Ben je hier net komen wonen?’

‘Ja, ik heb een appartement gevonden op De Parade. Ik ben kunstnares.’

‘Wat leuk,’ zegt Suzie. ‘Wat voor kunst maak je?’

‘Ik ben een Mandala Artist.’

‘Niet te geloven dit!’

Ik kijk haar niet-begrijpend aan.

‘Mijn moeder is ook helemaal gek van mandala’s. Wat toeval-
lig. Ons hele huis lijkt wel een kunstgalerie. Je zou eens moeten
komen kijken. En dan neem je direct wat mandala’s mee. Zou je
dit leuk vinden?’

Haar open, vriendelijke houding zorgt ervoor dat ik geen mo-
ment twijfel.

‘Ja, dat zou ik echt heel leuk vinden.’

‘Heb je morgen misschien tijd? Dan kom ik je ophalen. Ik
woon nog thuis en we wonen hier om de hoek. Tegen een uur of
twaalf? Kunnen we samen lunchen.’

‘Prima,’ zeg ik. ‘Ik heb er nu al zin in. Ik woon op De Parade,
nummer 26D. Als je aanbelt, kom ik meteen naar beneden.’

‘Dat is goed,’ zegt Suzie. ‘Gezellig.’

Ze geeft me kort een knuffel en roept: ‘Tot morgen!’

Donni blaft een laatste keer en volgt dit keer gehoorzaam zijn
bazinnetje. Met een glimlach op mijn gezicht besluit ik dat ik een
lekker ijsje ga halen bij “IJsco Fantastico”.

Via de Gasthuisstraat vervolg ik mijn weg richting de Maas.
In de verte zie ik de ijskraam al liggen. Mijn eerdere ontmoeting
met Gyo is even op de achtergrond geraakt. Helaas maar voor
korte duur.

Op de helling voor de ijskraam sta ik in de rij te wachten.
Om me heen zie ik mensen in het gras zitten, kleine kinderen
de helling op en af rennen en meeuwen die de laatste kruimels